

ПИСМО

отъ котето Драсканчо до сестра му Красивка.

Миличка ми сестрице!

Прости ми, за дѣто отдавна не съмъ ти писалъ. А колко много има да ти изприкажа. Ти помнишь нашата раздѣла. Онѣзи дѣца тогава ме поставиха на тъмно въ една торба. Отне-соха ме далече, като си приказваха изъ пѣтя и се смѣха...

— Благодаримъ на леля, дѣто ни подари това хубаво котенце, думаше едното момче.

— Дано само не избѣга отъ дома, думаше другото.

— Ще го хранимъ съ млѣко. То ще навикне. Па и пѣтя за у лелени не ще може да сполучи; нали е на тъмно; рече третото.

Стигнахме. Нахраниха ме. Слѣдъ нѣколко дена навикнахъ. Почнаха да играятъ съ мене...

Но дѣцата почнаха да ходятъ на училище и по цѣли часове ме забравяха. Какво да се прави? Въ стаята имаше кафезче съ двѣ хубави птиченца. Като скокнахъ отъ масата — право върху кафезчето; но не можахъ прѣзъ прѣчкитѣ да се промѣкна вжтрѣ. Птиченцата, изплашени, почнаха да се блъскатъ о стѣнитѣ на кафезчето като луди... Бѣда! Врѣвницата се скъса и кафезчето падна на земята съ страшенъ шумъ. Азъ скочихъ и избѣгахъ...

Слугинята бѣ наблизо. Хвана ме и съ една тънка прѣчица хубавичко ме нашиба по гърба...

И вмѣсто вкусни птиченца, изѣдохъ сума прѣчки.

Поздравлявамъ те! Драсканчо Котарановъ.

